

Sygn. akt III KK 189/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **R. J.**

skazanego z art. 171 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 27 kwietnia 2017 r.,
z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 6 grudnia 2016 r., sygn. akt V Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R.
z dnia 13 kwietnia 2016 r., sygn. akt VIII K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć skazanego R. J. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 6 grudnia 2016 r., sygn. akt V Ka (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 13 kwietnia 2016 r., sygn. akt VIII K (...), którym to wyrokiem R. J. skazany został za występki określony w art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 40 zł.

Kasację od orzeczenia Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów

prawa materialnego tj. art. 271 par. 1 k.k., poprzez bezzasadne utrzymanie w mocy błędnej kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego i przypisanego oskarżonemu R. J. ". Podnosząc ten zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w R..

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w R. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przedmiotowa kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, a ponieważ została przez Sąd Odwoławczy przyjęta, konieczne było nie – jak to sugeruje w odpowiedzi na kasację oskarżyciel publiczny – jej oddalenie, lecz pozostawienie bez rozpoznania, stosownie do dyspozycji art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 524 § 4 pkt 2 k.p.k.)

Zapadłym w tej sprawie wyrokiem sąd *ad quem* utrzymał w mocy wyrok sądu *meriti*, w którym oskarżonemu R. J. za przypisany mu czyn wymierzono wyłącznie karę grzywny. W kasacji wniesionej przez obrońcę nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k., w związku z czym konieczne było – wobec niedopuszczalności kasacji w takiej postaci – orzeczenie przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w części dyspozytywnej, obciążając jednocześnie skazanego – art. 518 k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. – kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

Od niniejszego postanowienia środek odwoławczy nie przysługuje (art. 430 § 2 k.p.k.)